

D ů v o d y:

Nižší soudy nepochybily po stránce právního posouzení, uznávše stroje, jichž vyloučení z exekuce se žalobkyně domáhá, za příslušenství továrního podniku podle § 294 a 297 a) obč. zák. a poukazuje se dovolatel na správné jejich důvody. Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutích čís. 11200, 12106 sb. n. s., na jichž důvody se dovolatelka poukazuje, že, byly-li stroje s nemovitostí spojeny za okolností, z nichž jinak podle zákona plyne vlastnost příslušenství, zejména, jsou-li určeny k trvalému používání k hospodářským účelům nemovitostí, nemůže vlastnost příslušenství býti popřena poukazem k tomu, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného, jenž si nedal své právo poznamenati ve veřejné knize. Žalobkyně připouští, že jako dodavatelka strojů této opatrnosti nepoužila. Zbývá proto řešiti otázku, zda stroje přestaly býti příslušenstvím nemovitosti, když byly žalobkyní za exekuce zavedené na základě rozsudku pro zmeškání ve sporu Ck III 5/32, který si vymohla proti firmě L., z továrny této firmy odvezeny. I kdyby dotýčným rozsudkem, jak žalobkyně tvrdí, bylo zjištěno její vlastnictví k strojům, o něž jde, nenabyla by tím práva, jež by vylučovalo podle § 37 ex. ř. vedení exekuce na tyto stroje žalovanou. Mezi stranami jest nesporno, že žalobkyně odvezla stroje z továrny v dubnu a květnu 1932. Ze spisů E IV 4030/30 okresního soudu v Ch. vysvítá, že stroje, o něž jde, byly za exekučního řízení, ke kterému žalovaná jako vymáhající věřitelka dne 30. prosince 1930 přistoupila (E IV 4553/30), dne 16. května 1931 jako příslušenství nemovitosti do dražby dané sepsány a odhadnuty a jako takové uvedeny v usnesení exekučního soudu ze dne 23. října 1931, obsahujícím dražební vyhlášku podle § 170 ex. ř. Tím nabyla žalovaná jako vymáhající věřitelka podle § 140 třetí odstavec ex. ř. nárok na uspokojení své vykonatelné pohledávky i z příslušenství v exekučním řízení popsaného a odhadnutého a nemohla býti o tento nárok připravena dodatečným odstraněním věcí jako příslušenství nemovitostí zapsaných a odhadnutých, i když k němu došlo na základě rozsudku, který si žalobkyně vymohla proti dlužníku důsledkem výhrady vlastnictví, neboť tímto rozsudkem byla řešena otázka vlastnictví s právní účinností jen mezi stranami dotýčného sporu, kdežto právo, jež žalované v době vydání rozsudku ve sporu Ck III 5/32 k těmto věcem již příslušelo, tímto rozsudkem vůbec dotčeno nebylo.

Čís. 13670.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Nemá-li ten, jehož jméno bylo ve firmě uvedeno, nic společného s firmou a žádné styky s podnikem krytým firmou, jde o osobu nastrčenou k tomu, by bylo jeho jméno uvedeno ve firmě k účelům nekalé soutěže.

Jde o soutěžitele, jsou-li obě firmy činné v podobném hospodářském oboru. V takovém případě jest lhostejno, nekryly-li se obory působnosti do všech podrobností a nastaly-li v nich postupně nějaké změny.

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv I 11/34.)

Firma Baťa a s. ve Zlíně domáhala se na firmě Baťa a spol., prodej obuvi, galanterního a konfekčního zboží v Německém Brodě, by žalovaná firma byla uznána povinnou 1. zdržeti se užívání »Baťa« jako označení firmy, podniku nebo zboží, 2. zaříditi, by zvolena byla taková firma, která neobsahuje slovo »Baťa«, 3. zdržeti se používání jména »Baťa« jakýmkoli způsobem v obchodním styku vůbec a zejména též používati napodobeného písma Baťa, které jest pro žalující stranu charakteristické a vyznačuje se tím, že písmena jsou v místech, kde se perem přitlačuje, nápadně sesílena, při čemž prvé a třetí písmeno jest velké, kdežto písmeno druhé a čtvrté »a« jest ve stejné velikosti a malé. K odůvodnění žalobního nároku uvedla žalobkyně: Veřejnými společníky žalované firmy jsou: František Baťa, obchodník v Praze a Jan K., obchodník v Kolíně, a firmu jest oprávněn zastupovati jen společník Jan K. Ze zápisu této firmy vyplývá, že jediným skutečným společníkem a vlastníkem firmy jest Jan K., kdežto druhý společník Fr. Baťa dal firmě jen jméno, kterým zákazníci žalující strany jsou uváděni v omyl. O zápisu v obchodním rejstříku dověděla se firma v srpnu 1931. Okolnost, že Fr. Baťa jest snad společníkem, není ještě důvodem, aby pro firmu bylo zvoleno právě jeho jméno, a, když se tak stalo, jest zřejmo, že Jan K. sledoval účely jiné, odporující zákonu proti nekalé soutěži. Žalovaná strana napodobila tu písmo, jež jest pro žalující firmu příznačné, jest chráněno od roku 1918 a nadpis od roku 1927. Universální nástupnicí firmy T. A. Baťa ve Zlíně jest fa Baťa, a s. ve Zlíně. V kraji německo-brodském dochází k záměně podniku žalující firmy s podnikem žalované. Žalovaná namítla, že žalující firma není k žalobě aktivně legitimována, že výrobcem jest firma T. A. Baťa ve Zlíně, tedy jiná firma, než žalující, že žalobní nárok jest promlčen, že žalovaná firma byla pravoplatně s platností od 3. července 1928 zapsána v obchodním rejstříku, že protokolace byla uveřejněna a žalující strana se tedy musela o ní dověděti, a že jest tedy žaloba, podaná teprve 9. prosince 1931, opožděna a nárok žalobní jest promlčen, že žalující firma Baťa a s. Zlín vznikla teprve počátkem roku 1931, že společenská smlouva žalované strany byla uzavřena 4. dubna 1928 a společnost dosud trvá, že písmo žalované strany je odlišné, žalovaná strana používá na firemní tabuli zlatého písma na černém poli, kdežto žalující strana černého písma na bílém poli a že od 1. července 1931 žalovaná strana neobchoduje s obuví, nýbrž jen zbožím konfekčním a galanterním, takže nejde o poměr soutěžitelský a nemůže býti řeč o klamání spotřebitelů. Procesní soud prvé stolice původně žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu s příkazem, by dále jednal a znovu rozhodl. Procesní soud prvé stolice uznal pak podle žaloby, mimo jiné z těchto důvodů: Výpisem z obchodního rejstříku se zjišťuje, že firma »Baťa« a s. Zlín, jež převzala firmu T. A. Baťa ve Zlíně, byla protokolována 7. května 1931. Podle osvědčení obchodní a živnostenské komory byla známka 30085 přepsána na firmu »Baťa a. s.« a vztahovala se na obuv všeho druhu a její příslušenství. Pokud běží o firemní znění »Baťa a spol.«, je znění to se žalující firmou Baťa a. s. zaměnitelné, ježto kupující omezují se na přečtení prvního slova »Baťa« a nevěnují již další pozornost dalším

písmenkám »a spol.« anebo »a. s.«. Pokud pak jde o předložené fotografie, jest hledíc k úpravě obchodního štítu míti za to, že jest zde podoba písma tak nápadná, že průměrný laik i při pozornosti může snadno zaměnit firmu žalující s firmou žalovanou, přes to, že barva písmen i podklad jsou různé. Ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu bylo vysloveno, že vyžadují dobré mravy soutěže, by se každý nový podnikatel, nastupuje živnost, rozhlédl po panujících živnostech a vystríhal se všeho, čím by mohl nabytá práva a získané posice cizích podniků poškoditi. Uváží-li se, že k zastupování firmy jest oprávněn jen Jan K., jest zřejmo, že František Baťa jest osobou nastrčenou jen k tomu, by žalovaná strana mohla se žalující soutěžit. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil poukávav v podstatě k jeho důvodům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Při právním posouzení jest především uvést, že oba soudy zcela správně usoudily, že F. Baťa je osobou nastrčenou jen k tomu, aby žalovaná získala aspoň po formální stránce důvod k tomu, by ve firmě uvedla jeho jméno, tedy za účelem soutěže, kterou jest uznati za nekalou. Nejde o to, že se má někomu zakázati, by neužíval v soutěži svého jména, an právě ten, jehož jméno je ve firmě zvláště uvedeno, nemá vlastně s touto firmou a s podnikem firmou krytým žádných jiných styků a nemá ani jiných zájmů než že právě jen chtěl umožniti použití svého jména k účelům nekalé soutěže. Za těchto okolností není řeči o tom, že v tomto sporu běží o jeho právo na jméno, a je také zcela lhostejno, že byla firma formálně také protokolována a kdy se tak stalo. To nikterak nepřekáží, aby nebylo vyhověno oprávněnému zájmu na ochranu, opřenému o předpisy zákona proti nekalé soutěži. Správně usoudily oba soudy, že je zde zaměnitelnost, nechť už by šlo o původní firmu T. A. Baťa neb o novou akciovou společnost pod firmou, pod níž se žaluje, neboť v obou případech je pro průměrného zákazníka dominantním slovem jméno zakladatele podniku, Baťa, to tím spíše, když i v grafickém provedení je tu podoba vedoucí k zaměnitelnosti. S hlediska předpisů zákona proti nekalé soutěži (§ 1 a 11) nemůže býti o tom pochybnosti, že žalovaný chtěl využití posice, kterou v hospodářském životě získala žalobkyně, její právní předchůdce, způsobem nekalým na úkor žalobkyně, a že tomu nebylo naopak, jak se nerozpakuje tvrditi dovolatelka. Správně dovodily oba soudy, že strany jest uznati za soutěžitele ve smyslu § 46 cit. z., protože obě strany jsou podnikově činné v podobném oboru hospodářském; i nesejde na tom, obchodovala-li žalovaná právě také s obuví a s obuvnickými výrobky, zvláště když jsou tyto druhy zboží ještě také ve firemním znění žalované uvedeny. Jde-li pak skutečně o podobný obor působnosti, není na druhé straně rozhodným, nekryjí-li se obory působnosti do všech podrobností neb nastávají-li v nich postupně nějaké změny, zůstává-li přece jen v celku při podnicích podobného, příbuzného oboru hospodářského. Tu pak nejde ani o nějaké privilegium, na základě něhož by — jak míní žalovaná — směla ža-

lobkyně postupně, jak svůj závod na nové druhy rozšiřuje, vylučovati z obchodu všechny obchodníky, kteří se zbožím takovým již dříve obcho-
dovali a kteří se jmenují Baťa.

Čís. 13671.

Železniční zaměstnanci.

Z ustanovení § 8 odst. 6 stanov pensijního fondu čsl. státních drah (výnos min. železnic čís. 38.566/27), nevyplývá pro zaměstnance právní nárok na připočtení let.

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv I 921/34.)

Žalobce, železniční zaměstnanec ve výslužbě, domáhal se na česko-slovenském státu započtení 35 služebních let a zvýšení pense. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším sou-
dem z těchto

důvodů:

Nárok na připočtení let k době svého členství v pensijním fondu čsl. státních drah a v důsledku toho na zvýšení pense vyvozuje žalobce jen z ustanovení § 8 odst. 6 stanov tohoto fondu (výnos min. železnic čís. 38.566/27). Jádrem sporu jest v otázce, zda z tohoto ustanovení vyplývá pro žalobce právní nárok na požadované připočtení let anebo zda řečené ustanovení ponechává rozhodnutí o připočtení let jen volné úvaze státní správy železniční. V § 8 stanov pensijního fondu čsl. státních drah jsou obsaženy předpisy o výměře pense členů tohoto fondu. V odst. (6) jest ustanoveno, že k době skutečného nebo započteného členství může býti připočtena doba až do 10 roků, stane-li se člen neschopným služby a jakéhokoliv jiného výdělků pro jinou těžkou a nezhojitelnou nemoc (než pro oslepnutí anebo poruchu duševní podle odst. 5), kterou si nepřivodil sám úmyslně vlastním zaviněním. Podle odst. (12) § 8 může tuto výhodu povolit jen ministerstvo železnic. Tato ustanovení stanov pensijního fondu jsou kryta zákonem, neboť vyhovují předpisu čl. VIII. odst. (1) zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 2 sb. z. a n. z roku 1920, podle něhož ustanovení § 62 odst. (1) a (4) zákona ze dne 25. ledna 1914 čís. 15 ř. z. platí i pro členy pensijního ústavu státních drah, a shodují se s předpisem odst. (4) § 62 zákona čís. 15/1914 ř. z. (služební pragmatika). Již z doslovu odst. (6) a (12) § 8 stanov pensijního fondu jasně vyplývá, že se tu uděluje ministerstvu železnic jako ústřednímu úřadu jen zmocnění, by povolilo za určitých podmínek jako zvláštní výhodu připočtení let k době členství v pensijním fondu, při čemž jest zůstaveno volné úvaze rozhodujícího úřadu, zda tuto výhodu poskytne vůbec nebo do jaké míry, ovšem z omezením, že i tehdy, povolí-li se připočtení, nesmí připočtená doba přesahovati nejvyšší míru deseti roků. Z okolností, že pro připočtení ve smyslu § 8 odst. (6) stanov jsou předepsány určité podmínky, nelze dovoditi nic jiného, než že ministerstvo železnic tohoto zmocnění použití nesmí, nejsou-li pro to splněny předpoklady. Jsou-li však podmínky